

подобни текстове, които също не „блестят“ с художествените си качества. В тях липсва противник и двубой и в своя драстичен реализъм по-скоро представляват хроника на една разбойническа история. Но в тази фолклорна хроника същността на хайдутина е изцяло разбойническа. Разбойниците са наречени хайдути.

Вероятно конкретни случки са станали повод за „вадене“ на песен. А това е категоричният определител за значимостта им, което ги прави част от местната фолклорна история. Така е изразено и конкретно отношение към хайдутина - разбойник, превръщащо го в тип герой с определена функция относно равновесието в цялостния образ на хайдутина.

В някои от вариантите на тези песни в разбойническия сюжет се вплитат идеи, които са плод на стремежа към „оневиняване“ на хайдутина - разбойник и натоварването му с нови функции. Ограбената стока хайдутите продават и с парите купуват куршуми, за да се бият с турците. По всяка вероятност върху стар разбойнически сюжет се е насложил финал, обвеян от новите идеи.

Това наслагване в сюжетите на хайдушките песни от Сливенско е често явление и то е в съответствие с механизма на битуване и възпроизводство на народната песен съобразно развитието на фолклорната традиция, в контекста на конкретния песенен цикъл⁸ и както е в случая, в системата на необредните цикли.⁹

Интересен нюанс е налице и в други два варианта на разбойнически сюжет, записани в две различни села на Сливенско. В първия, много кратък вариант, се събират 12 души хайдути, за да оберат богата вдовица. Във втория вдовицата трябва да бъде обрана не само защото е богата, но и защото „с пашата яде и пие, с българи дослук не гледа“. Освен това трябва да ѝ бъде запалена къщата. Обирът тук е осмислен като възмездие за родоотстъпницата, влязла в близки взаимоотношения с „чуждите“, разбирано в конкретния случай като нарушение на своеобразно табу. Градация на това разбиране е финалът на песента, в който хайдутите ще вземат със себе от вдовицата нейната мома - храненица, за да я